

Σαν ελατήριο πετάξου: «Ήμαρτον, Θεέ μου, μη μου το γράφης, μετανοώ!»

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Και τώρα καταλήγαμε να πούμε, ότι η απογοήτευσι, μετά την αμαρτία, είναι μέν επακόλουθο φαινόμενο, αλλά «παρά φύσι»! Είναι αναγκαίο κακό.

Είναι όπως συμβαίνει στο παράδειγμα του τραύματος και του πόνου. Μετά το τραύμα ακολουθεί πόνος. Πρέπει, πάση σπουδή, ο άνθρωπος να θεραπεύση και το τραύμα και τον πόνο. Αλλιώς θα φθαρή.

Η μετά την αμαρτία απογοήτευσι, όσο μεγάλη και αν είναι η αμαρτία, είναι διαβολικό φαινόμενο. Διότι θέμα αναμαρτησίας δεν υπάρχει, αφού ήλθε ο Θεός ξέροντας, ότι ο άνθρωπος είναι παναμαρτωλός, απωλεσμένος και υποβιβασμένος στον θάνατο και την καταστροφή.

Ήλθε εκουσίως εξ αγάπης, μόνος Του και τον αγκάλιασε και τον εσήκωσε.

Τώρα πώς μπορούμε να πούμε «είμεθα αμαρτωλοί και δεν είμεθα Άγιοι, γι' αυτό

και απελπιζόμαστε». Αφού Αυτός για τους αμαρτωλούς ήλθε και όχι για τους δικαίους. Μόνος του το ομολογεί.

Απόδειξι ότι έδωσε τα κλειδιά της βασιλείας στον Πέτρο, πού τον αρνήθηκε τρεις φορές και δεν τα έδωσε στον Ιωάννη, τον επιστήθιο και ηγαπημένο.

Όχι γιατί υποβιβάζει ο Θεός την αρετή, αλλά περισσεύει, ξεχειλίζει η πατρική του στοργή στον αδύνατο και τον συντετριμμένο και στο απολωλός.

Και υπό το νόημα αυτό πρέπει κανείς να μην φοβάται και να μην παραδέχεται την απογοήτευσι και αποθάρρυνσι σαν επακόλουθο της αμαρτίας, αλλά όπως το ελατήριο να πετάγεται επάνω πάλι και να λέγη; «Ἡμαρτον,Θεέ μου, μή μου το γράφης, μετανοώ».

Και έτσι με θάρρος να συνεχίζη τον καλό αγώνα του, με ακλόνητη την πίστι στην Παναγάπη και αγαθότητα του Ιησού μας. Αμήν.

ΓΕΡΩΝ ΙΩΣΗΦ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΣ - Διδαχές από τον Άθωνα, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 8, γ' Έκδοσις, Έκδοσις Ιεράς Μεγίστης Μονή του Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 1999